

førelse af Statsarbejde. Derfor maa vi ubetinget fastholde Arbejdsbevillinger; forsaavidt de foreslaaede ikke maatte findes tilstrækkelige, tvivle vi ikke om, at de vilde kunne forøges i betydeligt Omfang, idet der endnu vilde kunne foreslaas andre gode og gavnlige Arbejder til at skaffe Arbejdsløse Fortjeneste. Ved Siden deraf hyder Lovforslagets § 1 Kommunerne fornøden Hjælp til at paaskynde de Arbejder, som de maatte kunne lade iværksætte, og § 7 i det af Landstinget vedtagne Forslag skaffer dem Midler til at afhjælpe den øieblikkelige Trang paa en Maade, der ikke er truende for Statskassen. Af disse Grunde, og da ærede Kolleger paa den anden Side have afvist enhver Forhandling om de Ændringer, hvortil vi under Forudsætning af Arbejdsbevillingers Beholdelse have erklæret os villige, — have vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at foreslaa Ændringer i det af Landstinget vedtagne Forslag og indstille derfor til Thingene at vedtage Lovforslaget i Landstingets Affattelse.

Udvalgets Medlemmer Vojen, Busk, A. Clausager, Clausen, Holstein, Høgsbro, Hørup, N. S. Larsen, Madsen og Tauber bemærkede Følgende:

Det af Landstinget vedtagne Lovforslag bestaar af to Dele, dels tidligere Loves Text om Laan af Statskassen til Kommunerne m. m. for at afhjælpe Vinternød, dels en Række Bevillingsforslag, der ere udtagne enten blandt forlastede Poster paa tidligere Finanslovsforslag eller af det i Oktober f. A. forlastede Budget.

Den første Del af Forslaget har efter tidligere indhøstet Erfaring Iden eller ingen Betydning for Diemedet. Særlig gjælder dette om den af Landstinget indsatte § 7, hvorefter det Statstilskud af 50 D. pr. Indbygger, som Folkethinget havde foreslaaet

at yde Kommunerne som Gave til Hjælp for de Fattiges Kasser og Understøttelsesforeningerne, kun skulde ydes som rentefri Laan indtil 1ste April 1887. Ved Loven af 10de Marts 1879 blev der tilstaaet Kommunerne lignende Laan indtil et Beløb af 500,000 Kr., med Rentefrihed indtil Udgangen af 1880, altsaa i 7 Fjerdingaar, men af de 500,000 Kr. blev kun 13,450 Kr. benyttede. Kommunerne ville neppe være mere tilbøielige til at gjøre Brug af nærværende Tilbud, der kun giver Rentefrihed for noget over 1 Aar, og selv om Rentefriheden efter det af Udvalgets Medlem Breinholt anthydede Forslag forlængedes til 2—3 Aar, og en eventuel Eftergivelse blev stillet i Udsigt, vilde Kommunerne's Betænkkelighed ved at forøge deres Gjældsbyrde neppe overvindes, med mindre de mente at kunne gjøre sikker Regning paa at faae Laanene eftergivne; men var dette Meningen (hvad der dog vilde stride mod det fra den anden Side indtagne Standpunkt), hvorfor da ikke sigte rentud, at det i Virkeligheden skulde være en Gave, saa vidste Kommunerne hvad de havde at rette sig efter, og saa kunde man vente, at enhver Kommune, der fandt Anledning til at gjøre noget Extraordinært til Nødens Afhjælpning, vilde benytte sig af Tilbudet, og naar det ikke er Meningen, at det skal være en Gave, hvorfor da foregjøgle Kommunerne en fristende Udsigt, som ikke vil opfyldes? — Om den ovenanførte Bestemmelse i Loven af 10de Marts 1879 finder man endnu Anledning til at oplyse, at den vel blev indsat efter Forslag af 3 Medlemmer af Folkethingets Venstre, men paa Ministeriets Foranledning og kun som et Forsøg paa dog at udrette noget, efter at de samme Medlemmers oprindelige Forslag om en Gave af Statskassen havde vist sig uigjennemførligt paa Grund af Ministeriets Modstand. Det kan saaledes kun meget uegentlig kaldes Venstres Forslag. Folkethinget vendte ogsaa næste Aar, efter at Forslaget havde vist sig unyttigt, tilbage til sit oprindelige